

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1964

Warszawa, dnia 8 grudnia 1964 r.

Nr 9

SPIS TREŚCI

Dział A

	Str.
Poz. 96 — uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 7 października 1964 r. w sprawie społecznej kontroli handlu, gastronomii i niektórych usług	211
„ 97 — uchwała X Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 13 października 1964 r. w sprawie wzmocnienia kontroli społecznej	212

Dział B

Poz. 98 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych	215
„ 99 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1964 r. w sprawie funduszu zakładowego w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu	221
„ 100 — uchwała Nr 183 Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1964 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego w niektórych państwowych gospodarstwach rolnych podległych bądź nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa	221
„ 101 — uchwała Nr 187 Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1964 r. w sprawie terminów wypłaty niektórych wynagrodzeń	221
„ 102 — uchwała Nr 189 Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1964 r. zmieniająca uchwałę w sprawie zasad obowiązujących przy wypłatach funduszu płac i ich kontroli w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych powiązanych z budżetem centralnym	222
„ 103 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 maja 1964 r. w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczeń społecznych i rent dla pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach gastronomicznych prowadzonych przez agentów	222
„ 104 — rozporządzenie Ministra Oświaty z dnia 29 czerwca 1964 r. w sprawie ustalenia wysokości sumy należnej Skarbowi Państwa od absolwentów wyższych szkół pedagogicznych podległych Ministrowi Oświaty	223
„ 105 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 lipca 1964 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy niektórych rodzajach prac wzbronionych	223

Poz. 106 — rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 31 lipca 1964 r. w sprawie kwalifikacji nauczycieli i wychowawców szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych podległych Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	224
„ 107 — zarządzenie Ministrów Szkolnictwa Wyższego i Oświaty oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 30 czerwca 1964 r. w sprawie powołania w szkołach wyższych oraz zakresu działania uczelnianych komisji opiniujących w sprawach zatrudnienia absolwentów szkół wyższych	224
„ 108 — zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 lipca 1964 r. w sprawie wydania regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”	225
„ 109 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 27 lipca 1964 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad wynagradzania lekarzy za udział w naradach lekarskich i za wykonanie sekcji zwłok	228
„ 110 — wyjaśnienie Nr 3 Komitetu Pracy i Płac i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 1 czerwca 1964 r. w sprawie wyrażania przez radę zakładową zgody na rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia	228
„ 111 — wyjaśnienie Nr 4 Komitetu Pracy i Płac z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie zachowania ciągłości pracy w razie przerw w pracy spowodowanych inwalidztwem	229
„ 112 — wyjaśnienie Nr 5 Komitetu Pracy i Płac z dnia 10 sierpnia 1964 r. w sprawie liczby niedziel, przypadających w czasie miesięcznego urlopu wypoczynkowego	229
„ 113 — zarządzenie Nr 16 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 9 lipca 1964 r. Wytyczne w sprawie opracowania programów szkolenia dla praktykantów odbywających praktyki na stanowiskach pracowniczych w wydziałach zatrudnienia prezydiów rad narodowych	230

DZIAŁA

96

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 7 października 1964 r.

w sprawie społecznej kontroli handlu, gastronomii i niektórych usług.*(Monitor Polski z dnia 21 października 1964 r. Nr 70, poz. 324)*

W celu:

— lepszego zabezpieczenia interesów konsumentów i odbiorców usług handlowych, gastronomicznych i niektórych innych usług świadczonych ludności,

— usprawnienia pracy i usunięcia niedociągnięć w działalności handlowej i usługowej oraz

— pomocy w wykrywaniu nadużyć w tym zakresie na szkodę państwa i ludności, a także usuwaniu przyczyn ich powstawania

Rada Ministrów i Centralna Rada Związków Zawodowych postanawiają, co następuje:

§ 1. 1. Związki zawodowe organizują społeczną kontrolę handlu, gastronomii i niektórych usług według zasad ustalonych w uchwale.

2. Przedmiotem kontroli społecznej jest działalność na rzecz ludności handlu detalicznego, przemysłu gastronomicznego i zakładów usługowych.

3. Zakres kontroli społecznej usług określi Centralna Rada Związków Zawodowych w porozumieniu z Ministrami Handlu Wewnętrznego oraz Gospodarki Komunalnej, Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości i zarządami właściwych centralnych związków spółdzielczych.

4. Do zakresu działania kontroli społecznej należy:

1) kontrolowanie jednostek handlu, przemysłu gastronomicznego i usług dla ludności we wszystkich miejscach, gdzie wykonywane są czynności sprzedaży i usługi, oraz postulowanie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości i przyczyn ich powstawania,

2) udział w kontroli wykonywanej przez państwowe organy kontroli,

3) przekazywanie zainteresowanym instytucjom informacji o rezultatach kontroli.

5. W uzasadnionych wypadkach kontrola może być przeprowadzana także w jednostkach hurtu i w zakładach produkcyjnych.

6. Podstawowym zadaniem kontroli jest ujawnianie i pomoc w usuwaniu nadużyć na szkodę ludności, w usuwaniu braków w zaopatrzeniu rynku, asortymentach oraz w jakości towarów, wyrobów i usług, w organizacji obsługi oraz kulturze handlu i usług, a także poziomie sanitarno-higienicznym wykonywanej działalności, pod kątem ochrony i w interesie odbiorców indywidualnych.

§ 2. 1. Kontrola wykonywana jest przez kontrolerów społecznych powoływanych na czas określony przez wojewódzkie komisje związków zawodowych spośród osób o nieposzlakowanej przeszłości, odznaczających się wysokimi zaletami społeczno-etycznymi. Kontrolerami społecz-

ny, obok robotników, powinni być pracownicy umysłowi i renciści.

2. Kontrolę zarządza właściwa dla danego terenu instancja związków zawodowych (wojewódzka lub powiatowa komisja związków zawodowych) po porozumieniu z prezydium właściwej rady narodowej lub organem Państwowej Inspekcji Handlowej.

3. Kontrola może być przeprowadzona z inicjatywy instancji związkowej lub innej organizacji społecznej, komitetu blokowego albo kontrolera społecznego.

§ 3. Kontroli podlegają uspołecznione i nie uspołecznione jednostki handlowe, gastronomiczne i usługowe (§ 1 ust. 4).

§ 4. 1. Organizację kontroli, a w szczególności sposób powoływania kontrolerów społecznych oraz tworzenia grup kontrolerów społecznych i zlecenie im zadań kontrolnych, określi Centralna Rada Związków Zawodowych.

2. Zakres i metody pracy kontrolerów społecznych, sposób załatwiania wniosków pokontrolnych oraz inne sprawy związane z funkcjonowaniem kontroli określi Centralna Rada Związków Zawodowych w porozumieniu z Ministrami Handlu Wewnętrznego oraz Gospodarki Komunalnej, Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości i zarządami właściwych centralnych związków spółdzielczych.

3. Tryb współdziałania kontrolerów społecznych z Państwową Inspekcją Handlową, a w szczególności włączania kontrolerów społecznych do inspekcji przeprowadzanych przez organy Państwowej Inspekcji Handlowej, regulują odrębne przepisy.

§ 5. 1. Kontrola społeczna może być wykonywana doraźnie lub okresowo.

2. Kontrole przeprowadzane są co najmniej dwuosobowo.

§ 6. Kontrolerzy społeczni wykonują funkcje w godzinach wolnych od pracy zawodowej. W wypadkach ściśle określonych w instrukcji Centralnej Rady Związków Zawodowych kontrola może być przeprowadzona w godzinach pracy zawodowej kontrolera. Zwolnienie kontrolera na ten okres odbywa się zgodnie z obowiązującymi przepisami na wniosek powiatowej lub wojewódzkiej komisji związków zawodowych.

§ 7. Dokumenty upoważniające do przeprowadzenia kontroli i dokumenty niezbędne do wykonywania czynności kontrolnych wydają na wniosek właściwej instancji związkowej właściwe organy prezydiów rad narodowych lub organy Państwowej Inspekcji Handlowej.

§ 8. Kierownicy kontrolowanych jednostek obowiązani są zapewnić warunki umożliwiające sprawne wykonanie czynności przez kontrolerów społecznych.

§ 9. Przy wykonywaniu kontroli w jednostkach spółdzielczych należy zapewnić współdziałanie samorządu spółdzielczego na zasadach określonych w instrukcji Centralnej Rady Związków Zawodowych, uzgodnionej z zarządami właściwych centralnych związków spółdzielczych.

§ 10. Kontrolerzy społeczni są obowiązani objąć swoimi wnioskami pokontrolnymi również uzasadnione postulaty załóg kontrolowanych jednostek, dotyczące polepszenia działalności oraz warunków pracy w tych jednostkach.

§ 11. Właściwe instancje związkowe powinny być zawiadamiane o sposobie załatwienia wniosków pokontrolnych.

§ 12. 1. Instancje związkowe w porozumieniu z innymi organizacjami społecznymi (komitetami Frontu Jedności Narodu, Ligą Kobiet itp.) oraz komisjami rad narodowych powinny organizować spotkania z konsumentami w obecności przedstawicieli właściwych organizacji handlu, gastronomii i usług oraz przedstawicieli właściwych organów prezydiów rad narodowych, w celu omówienia sposobów wykorzystania wyników kontroli społecznej.

2. Rady zakładowe powinny popularyzować

osiągnięcia kontrolerów społecznych, informując załogi o wykorzystaniu ich pracy kontrolnej dla poprawy funkcjonowania jednostek handlu, przemysłu gastronomicznego i usług.

§ 13. 1. Minister Handlu Wewnętrznego oraz właściwe organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią fachowy instruktaż i pomoc w organizacji kontroli społecznej.

2. Minister Handlu Wewnętrznego wyznaczy spośród pracowników Państwowej Inspekcji Handlowej stałych pracowników do ścisłej współpracy z wojewódzkimi (powiatowymi) komisjami związków zawodowych w sprawach kontroli społecznej.

§ 14. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom Handlu Wewnętrznego oraz Gospodarki Komunalnej, Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości, prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), zarządom głównym związków zawodowych oraz wojewódzkim komisjom związków zawodowych.

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych: *I. Loga-Sowiński*

97

U C H W A Ł A

X PLENUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 13 października 1964 r.

w sprawie wzmocnienia kontroli społecznej.

W okresie dwudziestu lat Polski Ludowej dokonały się w naszym życiu gospodarczym i społeczno-politycznym głębokie i doniosłe przemiany, dzięki którym stworzone zostały trwałe podstawy ustroju socjalistycznego. Klasa robotnicza i pracujące chłopstwo z wielkim wysiłkiem i ofiarnością buduje ten ustrój, by ludziom pracy żyło się coraz łatwiej i lepiej, by ich potrzeby były coraz wszechstronniej zaspokajane.

W minionym dwudziestolecu osiągnęliśmy wydatne podniesienie poziomu życia ludności, polepszenie warunków mieszkaniowych, rozwój sieci handlowej i usługowej, urządzeń socjalnych i placówek służby zdrowia, rozbudowę systemu ubezpieczeń społecznych oraz różnych form wypoczynku.

Możliwe było to dzięki nieustannemu wzrostowi dochodu narodowego, który dokonywał się w oparciu o dynamiczny rozwój naszej bazy produkcyjnej, dzięki stosowaniu zasad podziału dochodu narodowego, uwzględniających żywotne potrzeby ludzi pracy i rozwoju gospodarczego kraju.

Społeczny interes wymaga, aby wyprodukowane wysiłkiem mas środki materialne były dzielone w sposób jak najbardziej sprawiedliwy, by udział klasy robotniczej w podziale dochodu narodowego nie był uszczuplany przez różnego rodzaju pasożytów i złodziei.

Nasz aparat państwowy, organy władzy terenowej, administracja gospodarcza pracują coraz sprawniej. Samorządy robotnicze wykazują coraz większe poczucie odpowiedzialności za powierzone im mienie. Jednakże proces ugruntowywania racjonalnych zasad gospodarowania nie przebiega równomiernie we wszystkich działach gospodarki. Nie zawsze celowo i oszczędnie wykorzystuje się środki społeczne, nie zawsze skutecznie zapobiega się kradzieżom oraz zwalcza przejawy biurokracji i kumoterstwa.

Doświadczenie uczy, że kontrola społeczna stanowi ważki czynnik przeciwdziałania i zapobiegania tym ujemnym zjawiskom oraz pomaga w usprawnianiu gospodarki.

Wzrost skuteczności działania kontroli społecznej powinien dotyczyć zarówno sfery obrotu jak i produkcji. Konieczne jest wzmocnienie kontroli nad procesem wytwórczym przez samorząd robotniczy, organizacje związkowe, młodzieżowe i techniczne. Należy odpowiednio rozwinąć pracę wychowawczą, wykazując społeczną szkodliwość wszelkiego brakoróbstwa, niedbalstwa, nieliczenia się z potrzebami konsumentów, dążenia do łatwego zysku kosztem ogółu pracujących i najbliższych współtowarzyszy pracy.

Kontrola społeczna stanowi skuteczną broń w walce z nadużyciami i marnotrawstwem, z wszelkimi przejawami klikowości i nierespekto-

wania uprawnień pracowniczych, a także przyspiesza proces rugowania pasożytów spośród uczciwie pracującego społeczeństwa. Powinna ona opierać się na ludziach o nieposzlakowanej uczciwości, cieszących się zaufaniem swojego środowiska, aktywnych społecznie i dojrzałych politycznie.

Związki zawodowe mają już duże doświadczenie w organizowaniu kontroli społecznej. Obecnie, w oparciu o te doświadczenia i stosownie do potrzeb rozwijać będą kontrolę społeczną w nowych formach organizacyjnych, obejmując nią coraz to nowe dziedziny życia społeczno-gospodarczego. Obecnie tą nową formą kontroli społecznej obejmujemy w pierwszym rzędzie handel, gastronomię i usługi.

Plenum CRZZ uznaje wspólną uchwałę Rady Ministrów i CRZZ w sprawie kontroli społecznej za odpowiadającą potrzebom większego społecznego zaangażowania w polepszenie pracy handlu, gastronomii i usług oraz przeciwdziałanie nadużyciom.

Podstawowym zadaniem tej kontroli jest zabezpieczenie interesów konsumentów i odbiorców usług, pomoc w usprawnianiu pracy i usuwaniu niedociągnięć w działalności handlowej i usługowej, w wykrywaniu nadużyć zarówno na szkodę państwa jak i ludności, a także pomoc w usuwaniu przyczyn powstawania tych zjawisk.

W związku z tym Plenum CRZZ:

— zobowiązuje zespoły CRZZ, zarządy główne i WKZZ do opracowania niezwłocznie po Plenum programów działania, mających na celu realizację uchwały Rady Ministrów i CRZZ w sprawie kontroli społecznej handlu, gastronomii i usług; programy te powinny przede wszystkim przewidywać: wyjaśnienie aktywowi związkowemu i załogom sensu uchwały Rady Ministrów i CRZZ, powołanie kontrolerów społecznych i określenie im konkretnych zadań oraz podjęcie akcji kontrolnych o tematyce najbardziej odpowiadającej warunkom i potrzebom danego terenu;

— zaleca wszystkim instancjom związkowym staranny dobór aktywu na kontrolerów społecznych i powoływanie do pełnienia tej funkcji ludzi cieszących się powszechnym zaufaniem i szacunkiem środowiska;

— zaleca organizacjom związkowym ściśle współdziałanie w rozwijaniu kontroli społecznej z radami narodowymi i ich komisjami, komitetami Frontu Jedności Narodu, organizacjami młodzieżowymi (ZMS i ZMW), Ligą Kobiet i samorządem lokatorskim;

— zobowiązuje Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Handlu i Spółdzielczości do zapoznania pracowników handlu i gastronomii z treścią uchwały Rady Ministrów i CRZZ i wyjaśnienia jej sensu społecznego, wskazując na to, że służy ona zarówno ochronie interesów konsumentów, jak i podniesieniu rangi zawodu pracowników handlu i gastronomii; Związek powinien mobilizować pracowników do udzielania wszechstronnej pomocy w rozwijaniu kontroli społecznej i czynnego zaangażowania się w realizowaniu tej uchwały; Związek powinien

wzmóc oddziaływanie wychowawcze na pracowników, szczególnie młodych, wchodzących do zawodu, otoczyć ich troskliwą opieką, częściej niż dotychczas organizować narady wytwórcze z pracownikami;

— zobowiązuje wszystkie instancje i organizacje zakładowe Związku Zawodowego Pracowników Handlu i Spółdzielczości do wnikliwej analizy potrzeb rynku, skarg i wniosków ludności i na tej podstawie do występowania z postulatami do jednostek i zjednoczeń handlowych; wszystkie instancje Związku powinny informować WKZZ i CRZZ o brakach w zaopatrzeniu ludności i niedociągnięciach w pracy aparatu handlu i gastronomii oraz wskazywać środki ich usunięcia; wnikliwa analiza rynku powinna posłużyć instancjom związkowym, a szczególnie WKZZ i CRZZ do większego oddziaływania na prawidłowe ustalanie cen przez odnośne organa państwowe;

— zwraca uwagę radom robotniczym i radom zakładowym na ich współodpowiedzialność za jakość produkcji, dostosowanie jej asortymentu do potrzeb ludności, na obowiązek przeciwdziałania tendencjom uzyskiwania ekonomicznych efektów w zakładach kosztem konsumenta, na ich obowiązek walki z brakoróbstwem i marnotrawstwem oraz na konieczność eliminowania drobnych kradzieży, które mają jeszcze miejsce w niektórych zakładach pracy; egzekwując od administracji zakładów pracy realizację przedkładanych wniosków w tych sprawach, rady robotnicze i zakładowe powinny oceniać i kontrolować sposób ich załatwiania oraz wyzwać inicjatywę załóg w kierunku wykonywania planów produkcyjnych zgodnie z interesami załóg i społeczeństwa; w celu wzmoczenia oddziaływania na producentów, wyniki akcji kontrolnych należy przedkładać w postaci wniosków instancjom związkowym i zainteresowanym ogniom administracji gospodarczej.

Jednocześnie w celu wzmoczenia działalności kontroli w innych dziedzinach życia Plenum CRZZ:

— zaleca instancjom związkowym większe niż dotychczas zainteresowanie się rozwojem samorządu lokatorskiego oraz pracą społecznych komisji kontroli przydziału mieszkań, organizowanie społecznych przeglądów mieszkań pod kątem kultury ich użytkowania, szczególnie w osiedlach przyzakładowych;

— zobowiązuje Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego oraz wszystkie jego ognia do szerszego niż dotychczas współdziałania z komitetami blokowymi i osiedlowymi, z samorządem lokatorskim w kontroli działalności miejskich przedsiębiorstw remontowych dla przyspieszenia, usprawnienia i poprawy jakości remontów;

— zobowiązuje Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia do wzmoczenia pracy wychowawczej, mającej na celu podniesienie etyki zawodowej i kształtowanie właściwych stosunków międzyludzkich wśród

pracowników służby zdrowia oraz ich stosunku do korzystających z lecznictwa;

— zobowiązuje WKZZ do udzielania wszechstronnej pomocy instancjom i organizacjom zakładowym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia w powoływaniu i rozwijaniu działalności komitetów społecznych i rad opiekuńczych przy placówkach służby zdrowia;

— zobowiązuje zainteresowane zarządy głównych związków zawodowych do powoływania rad zdrowia przy placówkach przemysłowej służby zdrowia;

— poleca WKZZ powołanie wojewódzkich komisji czasów pracowniczych w celu zaostrezenia kontroli nad rozdziałem skierowań, zwrócenia szczególnej uwagi na dalsze zwiększanie liczby robotników korzystających z ośrodków wypoczynkowych, wyciągania wniosków z opinii czasowiczów o warunkach pobytu na wczasach;

— zobowiązuje rady nadzorcze ZUS do pełniejszego wykorzystania przysługujących im uprawnień w zakresie zasadności przyznawania rent i zasiłków oraz szerszego korzystania z pomocy aktywu związkowego przy organizowaniu tej kontroli;

— zobowiązuje Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych do rozwoju działalności społeczno-wychowawczej wśród pracowników aparatu rad narodowych, urzędów i instytucji w celu kształtowania właściwego stosunku do spraw ludzkich, sprawnego i terminowego ich załatwienia; jednocześnie wszystkie związki zawodowe powinny troszczyć się o to, aby każdy obywatel wywiązywał się ze swoich obowiązków w stosunku do państwa;

— zobowiązuje wszystkie instancje związkowe do wzmożenia pracy wychowawczej wśród członków związków, której celem winno być prawidłowe kształtowanie stosunków międzyludzkich, podniesienie świadomości społecznej oraz wytwarzanie atmosfery potępienia w stosunku do osób dopuszczających się wszelkiego rodzaju przestępstw, wydrwigroszów, działających na szkodę obywateli i państwa.

Plenum zwraca się do resortów:

— Handlu Wewnętrznego i Zarządów Centralnych Związków Spółdzielczych o usprawnienie organizacji pracy przedsiębiorstw handlowych, zaostrezenie kontroli resortowej i komórek kontroli wewnętrznej przedsiębiorstw handlowych i gastronomicznych oraz bardziej staranny dobór kadry kierowniczej w tych przedsiębiorstwach, konsekwentne przestrzeganie zasady niezatrudniania w handlu i gastronomii osób karanych za nadużycia, wnikliwe badanie potrzeb ludności i wysuwanie odpowiednich postulatów pod adresem przemysłów, a także zaostrezenie kryteriów jakości przy odbiorze towarów;

— przemysłowych produkujących wyroby na zaopatrzenie rynku wewnętrznego o lepszą ja-

kość, o pełne wykonanie asortymentowego planu produkcji, lepsze dostosowanie go do potrzeb rynku, estetyczne wykonanie wyrobów oraz wzmoczenie nadzoru nad pracą komórek kontroli technicznej, zwracając też większą niż dotychczas uwagę na rzetelność miar i wag artykułów w opakowaniach fabrycznych;

— Gospodarki Komunalnej o wzmoczenie nadzoru nad przedsiębiorstwami remontowymi, bardziej wnikliwe analizowanie kosztów remontów mieszkań zarówno bieżących, jak i kapitalnych, o większą troskę w racjonalnym wykorzystaniu środków finansowych i materiałowych przeznaczonych na te cele, o usprawnienie działalności ADM oraz innych przedsiębiorstw świadczących usługi na rzecz ludności; do pracy nad usprawnieniem tej działalności należy w większym niż dotychczas stopniu włączyć samorząd lokatorski;

— Zdrowia i Opieki Społecznej o dalsze podniesienie poziomu usług leczniczych i sanatoryjnych, wzmoczenie dyscypliny pracy lekarzy i personelu pomocniczego oraz stałe oddziaływanie na wytwarzanie właściwej atmosfery między personelem służby zdrowia a pacjentami.

Ponadto Plenum CRZZ zwraca się do wszystkich zainteresowanych resortów, rad narodowych i przedsiębiorstw, aby:

— podjęły zdecydowane kroki celem zorganizowania takiego systemu nadzoru i organizacji pracy, który chroniłby interesy obywateli i państwa oraz nie dopuszczał do zaistnienia warunków sprzyjających powstawaniu przestępstw gospodarczych;

— opracowały bardziej skuteczne metody kontroli i zaostrzyły kryteria doboru ludzi do jej sprawowania;

— zaostrzyły czujność i wrażliwość pracowników organów kontroli na sygnały społeczeństwa.

Plenum zwraca się do wszystkich działaczy społecznych, do pracowników handlu, gastronomii i placówek usługowych, do ogółu ludzi pracy o czynne zaangażowanie się w zwalczanie wszelkich przejawów marnotrawstwa mienia społecznego, nadużyć oraz masowy udział w kontroli społecznej.

* * *

Plenum zobowiązuje Prezydium CRZZ do wnikliwego opracowania i przedłożenia Rządowi wniosków z dyskusji na X Plenum CRZZ, dotyczących polepszenia zaopatrzenia rynku w niektóre grupy asortymentowe, poprawy jakości artykułów rynkowych i pełniejszego zaspokojenia potrzeb przemysłów produkujących na zaopatrzenie rynku.

DZIAŁ B

98

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1964 r.

w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych.*(Dziennik Ustaw z dnia 11 sierpnia 1964 r. Nr 29, poz. 185)*

Na podstawie art. 5, art. 10, art. 12 ust. 3, art. 37 i art. 39 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz na podstawie art. 2 dekretu z dnia 18 czerwca 1951 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Ministerstwa Kolei (Dz. U. Nr 34, poz. 260) i art. 2 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59, z 1956 r. Nr 41, poz. 187 i z 1958 r. Nr 44, poz. 216) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie stosuje się do pracowników objętych art. 4 pkt 5 ustawy o uposażeniu pracowników państwowych oraz dekretem o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Ministerstwa Kolei, zatrudnionych w ministerstwach, komisjach i komitetach będących naczelnymi organami administracji państwowej oraz w urzędach centralnych — zwanych dalej ministerstwami.

§ 2. 1. Ustala się następujące tabele stanowiące załączniki do rozporządzenia:

1) tabelę stanowisk, uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych (załącznik nr 1),

2) tabelę stawek dodatków specjalnych (załącznik nr 2),

3) tabelę kwalifikacji w zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej (załącznik nr 3).

2. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Finansów może uzupełniać tabelę stanowisk, uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych dodatkowymi stanowiskami i określać dla tych stanowisk kwalifikacje, wysokość uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych w ramach szczebli i stawek określonych w załącznikach nr 1 i 2.

§ 3. O podziale komórek organizacyjnych na komórki działalności podstawowej lub pomocniczej w rozumieniu załącznika nr 1 decyduje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego). Przy dokonywaniu podziału należy do komórek działalności pomocniczej zaliczać komórki administracyjne, budżetowo-gospodarcze i inne wykonywające czynności usługowe.

§ 4. 1. Prezes Rady Ministrów ustala dla ministerstw — na wniosek Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac zgłoszony w porozumieniu z właściwymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych) i z Ministrem Finansów — liczbę etatów stanowisk wymienionych w załączniku nr 1 pod liczbą porządkową 1—4, dla których mogą być przyznane szczeble „A” i „B” uposażenia zasadniczego oraz najwyższe dwie stawki do-

datku specjalnego przewidziane dla tych stanowisk.

2. Zaszeregowania pracownika do poszczególnych szczebli uposażenia zasadniczego i stawek dodatku specjalnego dokonuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) w ramach zatwierdzonego funduszu płac z uwzględnieniem przepisów ust. 1 i § 3.

§ 5. 1. Właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) może w uzasadnionych wypadkach skrócić dla nowo przyjmowanego pracownika o szczególnie wysokich kwalifikacjach ustalony w załączniku nr 3 okres pracy zawodowej nie więcej niż o 1/4 tego okresu.

2. Zwolnienie od wymagań kwalifikacyjnych nowo przyjmowanego pracownika może nastąpić w wyjątkowych wypadkach na wniosek właściwego ministra przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 6. 1. Przy przyjęciu do pracy przyznaje się pracownikowi najniższy szczebel uposażenia zasadniczego przewidziany dla danego stanowiska.

2. Ze względu na wyjątkowe kwalifikacje, rodzaj wykonywanej pracy i stopień związanej z nią odpowiedzialności może być pracownikowi nowo przyjmowanemu przyznane uposażenie wyższe, nie przekraczające jednak najniższego uposażenia zasadniczego przysługującego na tym stanowisku więcej niż o dwa szczeble, oraz 60% najwyższej stawki dodatku specjalnego przewidzianej dla tego stanowiska.

§ 7. Zasady ustalenia wysokości uposażeń dla pracowników przenoszonych służbowo do ministerstw określa wytyczne Prezesa Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

§ 8. 1. Pracownik może awansować w obrębie danego stanowiska w zakresie szczebli uposażenia zasadniczego lub stawek dodatku specjalnego na zasadach i w terminach określonych przez Prezesa Rady Ministrów.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków powołania pracownika na wyższe stanowisko lub zmiany stanowiska.

§ 9. Pracownikom zajmującym stanowiska określone w załączniku nr 1 pod liczbą porządkową 1—4 przysługuje dodatek specjalny co najmniej w najniższej stawce przewidzianej dla danego stanowiska. Pracownikom zajmującym stanowiska określone pod liczbą porządkową 5—9 może być przyznany dodatek specjalny; pozostałym pracownikom dodatek specjalny nie przysługuje.

§ 10. Dodatek specjalny nie podlega podatkom od wynagrodzeń.

§ 11. 1. Pracownicy pobierający dodatki specjalne według stawek 11 do 1 nie mogą łączyć

pracy na zajmowanym stanowisku z innym stałym zajęciem zarobkowym. W razie pełnienia zajęcia ubocznego — choćby za zezwoleniem przewidzianym w art. 29 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11, poz. 72) — pracownicy ci tracą prawo do pobierania dodatku.

2. Nie powoduje utraty prawa do pobierania dodatku specjalnego, bez względu na jego wysokość, pełnienie za zezwoleniem otrzymanym w przepisany trybie stałego zajęcia ubocznego, polegającego na wykonywaniu:

1) pracy pracowników nauki, wykładowców i lektorów w szkołach wyższych,

2) pracy dydaktycznej w szkołach średnich ogólnokształcących, w szkołach zawodowych, w szkołach średnich medycznych, liceach pedagogicznych i studiach nauczycielskich lub w szkołach artystycznych I i II stopnia — w wymiarze nie przekraczającym 8 godzin zajęć tygodniowo,

3) pracy do wysokości pół etatu na stanowisku lekarza lub lekarza dentystry w zakładach społecznych służby zdrowia, w służbie zdrowia Ministerstw: Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych, Komunikacji lub Sprawiedliwości.

3. Nie powoduje również utraty prawa do pobierania dodatku specjalnego bez względu na jego wysokość pełnienie na podstawie umowy zlecenia zajęć ubocznych trwających nie dłużej niż trzy miesiące.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w razie pełnienia na podstawie umowy zlecenia zajęć ubocznych trwających dłużej niż trzy miesiące:

1) w kolegiach redakcyjnych lub na stanowisku nieetatowego redaktora w redakcji,

2) dydaktycznych,

3) prowadzenia księgowości pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych.

§ 12. Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy zostają zakwalifikowani na właściwe stanowiska na ogólnych zasadach, z tym że ich wynagrodzenie za każdą efektywną godzinę pracy ustala się w wysokości proporcjonalnej do uposażenia określonego za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

§ 13. 1. Tworzy się fundusz nagród na nagrody dla pracowników ministerstw w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac tych pracowników z wyłączeniem wydatków na umundurowanie. Oszczędności w osobowym funduszu płac nie mogą być przeznaczane na wypłatę nagród.

2. Suma nagród indywidualnych przyznanych pracownikowi w danym roku kalendarzowym nie może przekroczyć 15% jego rocznego uposażenia zasadniczego.

3. Poza nagrodami przewidzianymi w ust. 2 nie mogą być przyznawane nagrody z innych tytułów; nie dotyczy to nagród jubileuszowych, przysługujących na podstawie odrębnych przepisów, oraz nagród: państwowych, za udział w konkursach, za osiągnięcia racjonalizatorskie i za projekty wynalazcze.

§ 14. 1. Pracownikom obsługi wymienionym w załączniku nr 1 przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych na zasadach

określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

2. Pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu — strażnikom i starszym strażnikom — przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź ponad 6 godzin w sobotę do pełnych 12 godzin na dobę (ponad 46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — 110% zasadniczej stawki godzinowej,

2) za godziny nadliczbowe ponad 12 godzin na dobę oraz za godziny nadliczbowe przypadające w święta i w nocy — 200% zasadniczej stawki godzinowej,

3) za czas szkolenia zawodowego lub pogotowia poza normalnym czasem pracy — 150% zasadniczej stawki godzinowej za godzinę szkolenia lub pogotowia.

3. Pracownikom określonym w ust. 2 przysługuje w tygodniu jeden dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy, z tym że co trzeci tydzień dzień wolny od pracy powinien przypadać w niedzielę.

4. W celu ustalenia podstawowej stawki godzinowej za pracę określoną w ust. 2 dzieli się miesięczne wynagrodzenie pracownika przez 200.

§ 15. Kierowcy pojazdów mechanicznych, ich pomocnicy, pracownicy warsztatów samochodowych, pracownicy uzbrojonych straży przemysłowych i członkowie Technicznego Korpusu Pożarnictwa są wynagradzani według odrębnych przepisów. Sprzątaczkę wynagradzane według powierzchni sprzątanej, stanowiącej podstawę ustalenia stawki jednostkowej za m² powierzchni sprzątanej — są wynagradzane według stawki podstawowej, którą określi Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac.

§ 16. 1. Oprócz uposażenia ustalonego w tabeli stanowisk pracownicy ministerstw mogą otrzymywać:

1) dodatki za znajomość języków obcych, przysługujące na podstawie obowiązujących odrębnych przepisów;

2) z zastrzeżeniem przepisu § 19 ust. 3, należności i świadczenia, wynikające z przywilejów szczególnych, określonych odrębnymi przepisami (Karty: „Górnika”, „Hutnika”, „Stoczniovec”, „Energetyka”, „Kolejarza”, „Skalnika”), z tym że należności z tego tytułu utrzymuje się w wysokości kwotowej przysługującej w dniu wejścia w życie rozporządzenia pracownikom już zatrudnionym; pracownikom przenoszonym służbowo do pracy w ministerstwach, w których pracownicy posiadają uprawnienia do należności i świadczeń z wymienionych kart — te należności i świadczenia przysługują w wysokości kwotowej przysługującej im w dniu przeniesienia;

3) dodatek za dyżury nocne ustalony odrębnymi przepisami dla cenzorów Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk;

4) dodatki specjalne inspektorów technicznych zatrudnionych w Wyższym Urzędzie Górniczym, ustalone odrębnymi przepisami;

5) umundurowanie oraz odzież ochronną i ro-

boczą, przysługujące według norm określonych w obowiązujących odrębnych przepisach.

2. Dodatkowe wynagrodzenia maszynistek zatrudnionych w hali maszyn, wynagrodzenia funkcyjne dla rewidentów oraz premię dla pracowników Centralnego Rejestru Skazanych i Wydziału Statystycznego w Ministerstwie Sprawiedliwości określają odrębne przepisy.

3. Rzemieślnicy wykwalifikowani mogą otrzymywać za terminowe i należyte jakościowo wykonywanie zadań premię w wysokości do 30% uposażenia zasadniczego.

§ 17. 1. Zaszeregowania pracowników zatrudnionych w ministerstwach w dniu wejścia w życie rozporządzenia dokonuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) według wytycznych Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

2. Właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) może w uzasadnionych wypadkach zwolnić pracownika zatrudnionego w ministerstwie w dniu wejścia w życie rozporządzenia od określonych w załączniku nr 3 wymagań w zakresie wykształcenia bądź stażu pracy zawodowej. Zależnie od stażu pracy, wieku lub sytuacji rodzinnej pracownika zwolnienie od wymagań w zakresie wykształcenia może być uwarunkowane uzupełnieniem wykształcenia w ustalonym terminie.

§ 18. Prezes Rady Ministrów może w uzasadnionych wypadkach — na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego), uzgodniony z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz z Ministrem Finansów — przyznać imiennie pracownikowi zatrudnionemu w dniu wejścia w życie rozporządzenia nie podlegający opodatkowaniu dodatek wyrównawczy do uposażenia na czas pozostawania na tym samym stanowisku, jeżeli uposażenie przysługujące pracownikowi według przepisów rozporządzenia jest w sposób istotny niższe niż dotychczas przez niego łącznie pobierane wynagrodzenie.

§ 19. 1. Znosi się przysługujące dotychczas pracownikom ministerstw dodatki uzasadnione specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby oraz wszelkie inne dotychczasowe dodatki oprócz dodatków wymienionych w § 16.

2. Pracownikom ministerstw nie przysługują również:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

3. Pracownicy ministerstw nie mogą pobierać deputatów w naturze lub ekwiwalencie pieniężnym.

§ 20. Rozporządzenie nie dotyczy:

- 1) pracowników polskich placówek za granicą,
- 2) pracowników zatrudnionych w Głównej Ko-

misji Arbitrażowej i resortowych komisjach arbitrażowych,

3) pracowników zatrudnionych w Głównym Urzędzie Ceł,

4) pracowników zatrudnionych w Komitecie do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”,

5) zatrudnionych w ministerstwach pracowników służb specjalistycznych, których wynagrodzenie określają odrębne przepisy.

§ 21. W odniesieniu do pracowników ministerstw tracą moc wszelkie przepisy dotychczasowe w przedmiotach uregulowanych rozporządzeniem, a w szczególności:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grup uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. Nr 14, poz. 92 z późniejszymi zmianami),

2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 94 z późniejszymi zmianami),

3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 marca 1953 r. w sprawie zaszeregowania niektórych stanowisk służbowych do grup uposażenia zasadniczego oraz stawek dodatków funkcyjnych lub służbowych (Dz. U. Nr 19, poz. 75),

4) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w ministerstwach i urzędach centralnych (Dz. U. Nr 10, poz. 54),

5) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 maja 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w Ministerstwie Kolei (Dz. U. Nr 13, poz. 64),

6) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1960 r. w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Oświaty na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich (Dz. U. Nr 38, poz. 227),

7) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 lipca 1961 r. w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Rolnictwa na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich (Dz. U. Nr 34, poz. 168),

8) uchwała Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ryczałtowego wynagrodzenia pracowników państwowych i samorządowych (Monitor Polski Nr A-13, poz. 152 z późniejszymi zmianami),

9) uchwała nr 100 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1953 r. w sprawie przyznawania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby (Monitor Polski Nr A-10, poz. 139 z późniejszymi zmianami),

10) uchwała nr 351 Prezydium Rządu z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie dodatku specjalnego dla pracowników nadzoru pedagogicznego,

11) uchwała nr 41 Prezydium Rządu z dnia 15 stycznia 1955 r. w sprawie indywidualnych uposażeń ryczałtowych dla wybitnych specjalistów, zatrudnionych w niektórych działach centralnej administracji państwowej, w zarządzie

państwowych przedsiębiorstw gospodarczych oraz w instytutach naukowo-badawczych,

12) uchwała nr 111 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania niektórych rzemieślników (Monitor Polski Nr 22, poz. 279 z późniejszymi zmianami),

13) § 5 uchwały nr 191 Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1956 r. w sprawie niektórych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby oraz nagród przyznawanych pracownikom ministerstw i urzędów centralnych (Monitor Polski Nr 33, poz. 410),

14) uchwała nr 127 Rady Ministrów z dnia 3 maja 1958 r. w sprawie stałego dodatku do uposażenia niektórych pracowników urzędów kon-

troli prasy, publikacji i widowisk (Monitor Polski Nr 36, poz. 200),

15) zarządzenie Prezesa Państwowej Komisji Etatów z dnia 9 czerwca 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania dozorców i strażników (Monitor Polski Nr 53, poz. 587).

§ 22. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz wszystkim ministrom (kierownikom urzędów centralnych).

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. (poz. 185).

Załącznik nr 1.

TABELA STANOWISK, UPOSAŻEŃ ZASADNICZYCH ORAZ DODATKÓW SPECJALNYCH PRACOWNIKÓW MINISTERSTW

Lp.	Stanowisko	Szczebel	Uposażenie zasadnicze	Stawki dodatku specjalnego w komórkach działalności	
				podstawowej	pomocniczej
1	2	3	4	5	6
1	Dyrektor departamentu (zespołu, biura, gabinetu), doradca Prezesa Rady Ministrów, Wiceprezesa Rady Ministrów, radca ministra (przewodniczącego, prezesa)	A	5.000	9—1	11—5
		B	4.600		
		C	4.200		
		D	3.800		
		E	3.400		
2	Wicedyrektor departamentu (zespołu, biura, gabinetu)	A	4.500	11—3	13—7
		B	4.150		
		C	3.800		
		D	3.450		
		E	3.100		
3	Naczelnik samodzielnego wydziału	A	4.200	12—4	14—8
		B	3.900		
		C	3.600		
		D	3.300		
		E	3.000		
4	Naczelnik wydziału, starszy radca (starszy inspektor) kierujący wieloosobowym stanowiskiem pracy	A	4.000	13—5	15—8
		B	3.700		
		C	3.400		
		D	3.100		
		E	2.800		
5	Starszy radca, starszy inspektor na samodzielnym stanowisku w departamencie (zespole, biurze) bezwydziałowym lub bezpośrednio podporządkowany dyrektorowi	A	3.700	do 7	do 10
		B	3.400		
		C	3.100		
		D	2.850		
		E	2.600		
6	Starszy radca, starszy inspektor w wydziale	A	3.600	do 8	do 10
		B	3.300		
		C	3.000		
		D	2.700		
		E	2.400		
7	Radca, inspektor, starszy statystyk	A	2.400	do 13	
		B	2.250		
		C	2.100		
		D	1.950		
		E	1.800		

Lp.	Stanowisko	Szczebel	Uposażenie zasadnicze	Stawki dodatku specjalnego w komórkach działalności	
				podstawowej	pomocniczej
1	2	3	4	5	6
8	Starszy księgowy, statystyk, sekretarz Wiceprezesa Rady Ministrów, ministra, podsekretarza stanu i równorzędnych	A	2.200	do 15	
		B	2.050		
		C	1.950		
		D	1.800		
		E	1.650		
9	Starszy referent, starszy magazynier, kierownik hali maszyn, księgowy, kierownik kancelarii, intendent, sekretarka departamentu (zespołu, biura, gabinetu)	A	1.900	do 16	
		B	1.700		
		C	1.550		
		D	1.400		
10	Referent, starsza maszynistka poza halą maszyn, kierownik centrali telefonicznej, magazynier	A	1.550	—	
		B	1.350		
		C	1.200		
		D	1.050		
11	Maszynistka poza halą maszyn, starsza maszynistka w hali maszyn, starsza telefonistka, archiwista, kancelista	A	1.350	—	
		B	1.200		
		C	1.050		
12	Maszynistka w hali maszyn, telefonistka	A	1.150	—	
		B	1.050		
		C	950		
13	Praktykant z wyższym wykształceniem	—	1200—1400	—	—
14	Praktykant ze średnim wykształceniem	—	950—1100	—	—

PRACOWNICY OBSŁUGI

1	Rzemieślnik wykwalifikowany, palacz c. o.	—	1000—1700	—	—
2	Robotnik gospodarczy, pomoc palacza c. o.	—	900—1200	—	—
3	Starszy woźny	—	950—1050	—	—
4	Woźny, dźwigowy, szatniarz, starszy strażnik	—	850—950	—	—
5	Strażnik	—	850	—	—
6	Sprzątaczką zatrudnioną w systemie czasowym	—	800—850	—	—
7	Goniec	—	800	—	—

Załącznik nr 2.

TABELA STAWEK DODATKÓW SPECJALNYCH

Stawka	Złotych
1	3.000
2	2.500
3	2.100
4	1.850
5	1.700
6	1.550
7	1.400
8	1.250
9	1.100
10	950
11	800
12	700

Stawka	Złotych
13	600
14	500
15	400
16	300
17	200

Załącznik nr 3.

TABELA KWALIFIKACJI
W ZAKRESIE WYKSZTAŁCENIA I STAŻU PRACY ZAWODOWEJ PRACOWNIKÓW MINISTERSTW

Lp.	Stanowisko	Wykształcenie	Liczba lat pracy zawodowej
1	2	3	4
1	Dyrektor departamentu (zespołu, biura, gabinetu), doradca Prezesa Rady Ministrów, Wiceprezesa Rady Ministrów, radca ministra (przewodniczącego, prezesa)	wyższe	8
2	Wicedyrektor departamentu (zespołu, biura, gabinetu)	wyższe	7
3	Naczelnik samodzielnego wydziału	wyższe średnie	6 10
4	Naczelnik wydziału, starszy radca (starszy inspektor) kierujący wieloosobowym stanowiskiem pracy	wyższe średnie	5 9
5	Starszy radca, starszy inspektor	wyższe średnie	4 8
6	Radca, inspektor, starszy statystyk	wyższe średnie	2 6
7	Starszy referent, starszy księgowy, statystyk	wyższe średnie	1 3
8	Sekretarz Wiceprezesa Rady Ministrów, ministra, podsekretarza stanu i równorzędnych	wyższe średnie	1 4
9	Referent, księgowy	średnie	2
10	Sekretarka departamentu (zespołu, biura, gabinetu)	średnie	2
11	Kierownik hali maszyn, kierownik kancelarii, starszy magazynier, intendent	średnie	2
12	Kierownik centrali telefonicznej	średnie podstawowe	1 4
13	Starsza telefonistka (w centrali telefonicznej powyżej 1000 numerów)	średnie podstawowe	— 2
14	Starsza maszynistka	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 220 uderzeń na minutę — stwierdzona egzaminem	—
15	Maszynistka	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 180 uderzeń na minutę — stwierdzona egzaminem	—
16	Telefonistka, archiwista, kancelista, magazynier	średnie podstawowe	—

99

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1964 r.

w sprawie funduszu zakładowego w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu.*(Dziennik Ustaw z dnia 27 sierpnia 1964 r. Nr 30, poz. 191)*

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 września 1963 r. w sprawie funduszu zakładowego na rok 1963 w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu (Dz. U. Nr 42, poz. 233) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule wyrazy „na rok 1963” zastępuje się wyrazami „na rok 1964”,
- 2) w § 5 wyrazy „od dnia 1 stycznia 1963 r.”

zastępuje się wyrazami „od dnia 1 stycznia 1964 r.”,

3) w załączniku do rozporządzenia:

a) użyte w ust. 1, 4 i 5 w różnych przypadkach wyrazy „rok 1962” zastępuje się w odpowiednich przypadkach wyrazami „rok 1963”, natomiast użyte w różnych przypadkach wyrazy „rok 1963” zastępuje się w odpowiednich przypadkach wyrazami „rok 1964”,

b) w ust. 4 w zdaniu drugim wyrazy „1.222.376 ton” zastępuje się wyrazami „1.309.800 ton”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

100

UCHWAŁA Nr 183 RADY MINISTRÓW

z dnia 6 lipca 1964 r.

w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego w niektórych państwowych gospodarstwach rolnych podległych bądź nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa.*(Monitor Polski z dnia 16 lipca 1964 r. Nr 45, poz. 212)*

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Państwowe gospodarstwa rolne podległe bądź nadzorowane przez Ministra Rolnictwa, odznaczające się szczególnie wysokimi wynikami produkcyjnymi oraz wysokimi wskaźnikami rentowności, mogą tworzyć fundusz premiiowy na zasadach określonych uchwałą Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 15 maja 1963 r. bądź fundusz zakładowy na zasadach określonych uchwałą nr 260 Rady Ministrów z dnia 8 września 1962 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1962/63 w państwowych go-

spodarstwach rolnych (Monitor Polski Nr 71, poz. 332).

2. Przyjęta forma funduszu obowiązuje na okres 5 lat, począwszy od roku gospodarczego 1963/1964, i nie może być w tym okresie zmieniona.

3. Minister Rolnictwa ustali kryteria, według których gospodarstwa wymienione w ust. 1 będą mogły korzystać z funduszu zakładowego.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

101

UCHWAŁA Nr 187 RADY MINISTRÓW

z dnia 6 lipca 1964 r.

w sprawie terminów wypłaty niektórych wynagrodzeń.*(Monitor Polski z dnia 16 lipca 1964 r. Nr 45, poz. 213)*

W celu poprawy obsługi ludności przez handel w większych ośrodkach miejskich Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki i zakłady budżetowe oraz przedsiębiorstwa państwowe są obowiązane na podstawie uchwał prezydów właściwych wojewódzkich rad narodowych (miast wyłączonych z województw) przesunąć termin wypłaty wynagrodzeń płatnych miesięcznie z dołu z ostatniego

dnia miesiąca na jeden z pięciu dni poprzedzających.

2. Uchwały, o których mowa w ust. 1, podejmowane są w porozumieniu z wojewódzkimi komisjami związków zawodowych i z oddziałami wojewódzkimi Narodowego Banku Polskiego.

3. Przesunięcie terminu wypłaty nie zmienia okresu obrachunkowego, którym pozostaje nadal miesiąc kalendarzowy.

4. Uchwały o przesunięciu terminu wypłaty wynagrodzeń nie mogą dotyczyć przedsiębiorstwa Polskie Koleje Państwowe.

§ 2. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym wydanie w sprawie terminów wypłaty wynagrodzeń w spółdzielniach i w związkach

spółdzielczych przepisów dostosowanych do przepisów niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

102

UCHWAŁA Nr 189 RADY MINISTRÓW

z dnia 6 lipca 1964 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad obowiązujących przy wypłatach funduszu płac i ich kontroli w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych powiązanych z budżetem centralnym.

(*Monitor Polski z dnia 16 lipca 1964 r. Nr 45, poz. 214*)

§ 1. W § 18 uchwały nr 417 Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1963 r. w sprawie zasad obowiązujących przy wypłatach funduszu płac i ich kontroli w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych powiązanych z budżetem centralnym (*Monitor Polski z 1964 r. Nr 4, poz. 15*) wprowadza się następujące zmiany:

1) dotychczasową treść § 18 oznacza się jako ust. 1;

2) dodaje się ust. 2 w następującym brzmieniu:

„2. Zjednoczenie może upoważnić przedsiębiorstwo do korzystania z przepisu ust. 1 również w razie podjęcia ponadplanowej produkcji, przeznaczonej na zaopatrzenie ludności, pod warunkiem posiadania przez przedsiębiorstwo konkretnego zamówienia na tę produkcję”.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

103

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 20 maja 1964 r.

w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczeń społecznych i rent dla pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach gastronomicznych prowadzonych przez agentów.

(*Dziennik Ustaw z dnia 27 lipca 1964 r. Nr 28, poz. 183*)

Na podstawie art. 16 ust. 4 i art. 218 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (*Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami*) oraz art. 10 ust. 5 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (*Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97*) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dla pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach gastronomicznych prowadzonych przez agentów na zasadzie zryczałtowanego rozliczenia jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz rent ustala się miesięczny zarobek zryczałtowany w następującej wysokości:

1) 1.750 zł dla kucharza,

2) 1.300 zł dla innego pracownika.

§ 2. 1. Składkę na ubezpieczenia społeczne za pracowników, o których mowa w § 1, opłaca się w wysokości zryczałtowanej, wynoszącej miesięcznie:

1) 275 zł — za kucharza,

2) 200 zł — za innego pracownika.

2. Za miesiące kalendarzowe, w których pracownik nie przepracował wszystkich dni roboczych wskutek powstania lub ustania stosunku pracy albo wskutek pobierania przez okres dłuższy niż 5 dni zasiłku z ubezpieczenia na wypadek

choroby i macierzyństwa, składkę określoną w ust. 1 opłaca się w wysokości zmniejszonej o $\frac{1}{25}$ część za każdy nie przepracowany dzień roboczy.

§ 3. 1. Zryczałtowaną składkę na ubezpieczenia społeczne (§ 2) opłacają z pobranej od agentów zryczałtowanej należności za prowadzenie zakładu gastronomicznego jednostki gospodarki uspołecznionej, z którymi ajenci są obowiązani się rozliczać.

2. Do jednostek gospodarki uspołecznionej, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1959 r. w sprawie opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz rozliczania zasiłków wypłacanych przez zakłady pracy (*Dz. U. Nr 9, poz. 46*).

§ 4. Za pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach gastronomicznych prowadzonych przez agentów na zasadzie ajencji prowizyjnej podstawę do obliczenia składek na ubezpieczenia społeczne stanowią ich wynagrodzenia brutto, wypłacone z funduszu płac „prowizje” jednostki gospodarki uspołecznionej, z którą ajenci są obowiązani się rozliczać.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

104

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 29 czerwca 1964 r.

w sprawie ustalenia wysokości sumy należnej Skarbowi Państwa od absolwentów wyższych szkół pedagogicznych podległych Ministrowi Oświaty.

(Dziennik Ustaw z dnia 11 sierpnia 1964 r. Nr 29, poz. 187)

Na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Absolwenci wyższych szkół pedagogicznych podległych Ministrowi Oświaty w razie uchylania się od obowiązku wynikającego z przepisów ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) zobowiązani są do zwrotu Skarbowi Państwa z tytułu częściowego zwrotu kosztów wykształcenia następujących kwot pieniężnych:

1) absolwenci studiów biologicznych i fizycznych — 45.000 zł,

2) absolwenci pozostałych kierunków studiów — 30.000 zł.

2. Ustalone w ust. 1 kwoty należności pieniężnych stanowią mniej niż połowę średniego kosztu wykształcenia absolwenta na poszczególnym kierunku studiów, obliczonego bez uwzględnienia wydatków związanych z inwestycjami, kapitałnymi remontami, prowadzeniem badań naukowych, kształceniem kadry naukowej, utrzymaniem zarządu centralnego oraz amortyzacją środków trwałych.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Minister Oświaty: W. Tułodziecki

105

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 30 lipca 1964 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy niektórych rodzajach prac wzbronionych.

(Dziennik Ustaw z dnia 11 sierpnia 1964 r. Nr 29, poz. 189)

Na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie odstępstw od wykazu prac wzbronionych młodocianym dla celów nauki zawodu lub wstępnego stażu pracy, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 25 lipca 1959 r. w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy niektórych rodzajach prac wzbronionych (Dz. U. z 1959 r. Nr 44, poz. 275 i z 1960 r. Nr 19, poz. 118) wprowadza się następujące zmiany:

1) po lp. 1a wykazu dodaje się lp. 1b w brzmieniu:

Lp.	Pozycja wykazu prac wzbronionych młodocianym	
„1b	13	W zakresie nauki zawodu elektromontera zezwala się na zatrudnianie młodocianych mężczyzn przy pracach związanych z montażem, demontażem, remontami i konserwacją linii napowietrznych i kablowych, rozdzielni i stacji, transformatorów i nastawni, także na wysokości do 10 m (z wyjątkiem likwidowania awarii, załadunku i wyładunku słupów, kabli i szczeleł, przenoszenia i stawiania słupów, układania kabli nowych obok istniejących, konserwacji słupów środkami grzybobójczymi) pod następującymi warunkami:

a) zapewnienia stałego nadzoru ze strony pracownika, z którym zakład zawarł umowę o szkolenie młodocianych, przy czym pracownik ten musi posiadać kwalifikacje w grupie co najmniej III — zgodnie z przepisami o eksploatacji elektrowni i sieci,

b) całkowitego wyłączenia linii lub urządzeń spod napięcia przy jednoczesnym zabezpieczeniu miejsca pracy w ten sposób, by wykluczone było przypadkowe załączenie tych linii lub urządzeń pod napięcie oraz możliwość przypadkowego zbliżenia się na niebezpieczną odległość lub dotknięcia do części urządzeń, pozostawionych pod napięciem,

c) szczególnie starannego zabezpieczenia przed upadkiem przy pracach wykonywanych na wysokości.

Zezwolenie dotyczy zakładów energetycznych Zjednoczenia Energetyki podległych Ministerstwu Górnictwa i Energetyki i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1967 r.;"

2) w lp. 8 wykazu w zdaniu drugim po wyrazach „(przemysł budowy maszyn górniczych)” skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy „jak również Gliwickich i Toruńskich Zakładów Budowy Urządzeń Chemicznych podległych Ministerstwu Przemysłu Chemicznego”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 31 lipca 1964 r.

w sprawie kwalifikacji nauczycieli i wychowawców szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych podległych Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.*(Dziennik Ustaw z dnia 27 sierpnia 1964 r. Nr 30, poz. 193)*

Na podstawie art. 34 ust. 1 i 2 oraz art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zakresie kwalifikacji nauczycieli i wychowawców szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych podległych Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 12 kwietnia 1962 r. w sprawie kwalifikacji nauczycieli i wychowawców szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych podległych Ministrowi Oświaty (Dz. U. Nr 30, poz. 141), ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Uprawnienia Ministra Oświaty określone w § 4 ust. 1, § 14 ust. 1 pkt 1, § 26 ust. 2, § 27, § 28 ust. 7 i § 32 ust. 3 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 12 kwietnia 1962 r. wykonuje Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

§ 3. Kwalifikacje naukowo-pedagogiczne do nauczania w ośrodkach szkolenia zawodowego posiada osoba, która posiada kwalifikacje do nauczania w szkołach zawodowych odpowiedniego stopnia.

§ 4. Nauczyciele i wychowawcy, którzy uzyskali w trybie rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 12 kwietnia 1962 r. lub w trybie rozporządzeń wydanych na podstawie art. 34 ust. 1 i 2 oraz art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160) kwalifikacje do nauczania lub prowadzenia zajęć wychowawczych w szkołach i innych placówkach oświatowo-

-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych podległych Ministrowi Oświaty lub innym ministrom, posiadają również te kwalifikacje w szkołach podległych Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 5. 1. Komisję egzaminacyjną do prowadzenia egzaminu kwalifikacyjnego, przewidzianą w § 28 ust. 4 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 12 kwietnia 1962 r., powołuje Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

2. W skład komisji, które przeprowadzają egzamin na nauczyciela zawodu albo egzamin kwalifikacyjny dla nauczycieli zawodu w szkołach leśnych lub szkołach przemysłu leśnego, wchodzi również przedstawiciel okręgowego zarządu lasów państwowych lub rejonu przemysłu leśnego.

§ 6. Kwalifikacje ideowo-moralne kandydatów na nauczycieli lub wychowawców, określone w § 30 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 12 kwietnia 1962 r., sprawdza Ministerstwo Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego lub dyrektor szkoły upoważniony przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 7. Przepis § 34 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 12 kwietnia 1962 r. stosuje się odpowiednio również do oceny kwalifikacji normowanych w niniejszym rozporządzeniu, z tym że zamiast użytego w powołanym § 34 określenia „z dniem wejścia w życie rozporządzenia” należy w zakresie niniejszego rozporządzenia stosować dzień jego wejścia w życie.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego:
R. Gesing

ZARZĄDZENIE**MINISTRÓW SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I OŚWIATY ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI**

z dnia 30 czerwca 1964 r.

w sprawie powołania w szkołach wyższych oraz zakresu działania uczelnianych komisji opiniujących w sprawach zatrudnienia absolwentów szkół wyższych.*(Monitor Polski z dnia 16 lipca 1964 r. Nr 45, poz. 215)*

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) oraz § 19 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów

szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146) zarządza się, co następuje:

§ 1. W szkołach wyższych podległych Ministrom Szkolnictwa Wyższego i Oświaty oraz

Przewodniczącemu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki powołuje się uczelniane komisje opiniujące w sprawach zatrudnienia absolwentów, zwane w dalszym ciągu „komisjami”.

§ 2. 1. Zadaniem komisji jest udzielanie działającym w szkołach wyższych pełnomocnikom Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac opinii o studentach, którzy mają być zatrudnieni w trybie ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48).

2. Do zadań komisji w szczególności należy:

1) udzielanie opinii co do charakteru pracy najbardziej odpowiadającej studentowi bądź absolwentowi szkoły wyższej ze względu na jego kwalifikacje, uzdolnienia i zainteresowania,

2) opiniowanie na wniosek pełnomocnika Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac odwołań absolwentów szkół wyższych od decyzji o skierowaniu do pracy,

3) opiniowanie przedstawionych przez pełnomocnika Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac spraw dotyczących zwolnienia absolwentów szkół wyższych od obowiązku pracy.

3. Rektorzy szkół wyższych ustalą zasady współdziałania komisji z pełnomocnikami Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac w sprawach, o których mowa w zarządzeniu.

4. Skierowania do pracy wydają absolwentom pełnomocnicy Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac na podstawie opinii komisji.

5. Na prośbę pełnomocnika Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac komisja udziela opinii o studentach, mających zawrzeć umowy przedwstępne.

§ 3. W skład komisji wchodzi:

1) rektor lub wyznaczony przez rektora prorektor — jako przewodniczący komisji oraz

2) dziekan (prodziekan) właściwego wydziału i

3) przedstawiciel rady uczelnianej Zrzeszenia Studentów Polskich

— jako członkowie komisji.

§ 4. 1. W posiedzeniach komisji bierze udział pełnomocnik Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac oraz przedstawiciel zainteresowanego resortu (prezydium rady narodowej).

2. Przewodniczący komisji może zaprosić na posiedzenie również zainteresowanego studenta lub inne osoby.

3. Posiedzenie komisji zwołuje jej przewodniczący z inicjatywy własnej lub na wniosek pełnomocnika Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

4. Z posiedzenia komisji sporządza się protokół.

§ 5. Opinie, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1, powinny być przekazane pełnomocnikowi Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac w terminach uzgodnionych z rektorem, nie później niż do dnia 31 grudnia każdego roku.

§ 6. Przewodniczący komisji może ustalić szczegółowy regulamin działania komisji.

§ 7. Sekretariat komisji prowadzą pracownicy szkoły wyższej wyznaczeni przez dziekanów właściwych wydziałów.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkolnictwa Wyższego:

w z. E. Krassowska

Minister Oświaty: W. Tułodziński

Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki: W. Reczek

108

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 25 lipca 1964 r.

w sprawie wydania regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”.

(Monitor Polski z dnia 8 sierpnia 1964 r. Nr 51, poz. 247)

Na podstawie art. 13 ust. 3 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59, z 1956 r. Nr 41, poz. 187 i z 1958 r. Nr 44, poz. 216) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wydaje się regulamin odznaki „Przodujący Kolejarz”, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2. Tracą moc:

1) zarządzenie Ministra Kolei z dnia 5 sierp-

nia 1954 r. w sprawie wydania regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz” (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-80, poz. 934 i z 1961 r. Nr 43, poz. 199);

2) zarządzenie Ministra Kolei z dnia 13 września 1955 r. w sprawie opisu odznaki „Przodujący Kolejarz”, jej wzoru rysunkowego i wymiarów (Monitor Polski Nr 92, poz. 1194).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: P. Lewiński

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 25 lipca 1964 r. (poz. 247).

REGULAMIN ODZNAKI „PRZODUJĄCY KOLEJARZ”

§ 1. Odznaka „Przodujący Kolejarz”, zwana w dalszym ciągu „odznaką”, jest zaszczytnym wyróżnieniem zawodowym, nadawanym pracownikom kolejowym.

§ 2. Opis odznaki „Przodujący Kolejarz”, jej wzór rysunkowy i wymiary określa załącznik nr 1 do regulaminu.

§ 3. 1. Odznaka może być nadana pracownikowi kolejowemu, który oprócz spełniania co najmniej jednego z wymagań określonych w § 4 odpowiada następującym ogólnym warunkom:

- 1) posiada co najmniej 5 lat nieprzerwanej pracy w jednostkach organizacyjnych oraz komórkach organizacyjnych objętych przepisami dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. z 1954 r. Nr 16, poz. 59, z 1956 r. Nr 41, poz. 187 i z 1958 r. Nr 44, poz. 216);
- 2) wykazuje dobrą znajomość swej pracy oraz systematycznie pogłębia swoje wiadomości fachowe;
- 3) wyróżnia się dbałością o majątek społeczny, a zwłaszcza kolejowy i kolei powierzony, oraz wzorowo spełnia zlecane mu obowiązki;
- 4) jest zdyscyplinowany i obowiązkowy;
- 5) wykazuje wysoki poziom moralny i przykładowe zachowanie;
- 6) posiada właściwą postawę społeczną.

2. W przypadkach szczególnie uzasadnionych odznaka może być nadana pracownikowi za zgodą Ministra Komunikacji również po krótszym okresie pracy kolejowej niż określony w ust. 1 pkt 1.

§ 4. W szczególności wyróżnia się odznaką pracowników kolejowych, którzy:

- 1) zapobiegli wypadkom kolejowym, próbom sabotażu i szkodnictwa;
- 2) przyczyniają się do przedterminowego wykonania planu przez szczególne osiągnięcia w służbie;
- 3) przejawiają inicjatywę i pomysłowość w pracy;
- 4) przyczynili się do obniżenia kosztów własnych przedsiębiorstwa przez racjonalizatorstwo, usprawnienia, wynalazczość, współzawodnictwo i wprowadzenie postępu technicznego;
- 5) zapewniają bezawaryjną pracę taboru kolejowego i kolejowych urządzeń technicznych.

§ 5. 1. W trybie niniejszego regulaminu można też wyróżniać odznaką pracowników kolejowych za długoletnią pracę w kolejnictwie.

2. Przez długoletnią pracę rozumie się przepracowanie co najmniej 25 lat w służbie kolejowej.

§ 6. 1. Właściwość w zakresie nadawania odznaki określa załącznik nr 2 do regulaminu.

2. Wnioski o nadanie odznaki zgłaszają kierownicy jednostek (komórek), w których zatrudnieni są pracownicy proponowani do wyróżnienia, oraz kierownicy jednostek (komórek) nadrzędnych.

§ 7. Wniosek o nadanie odznaki powinien zawierać:

1) szczegółowe określenie zasług uzasadniających nadanie odznaki ze wskazaniem stażu pracy w kolejnictwie oraz postawy społecznej pracownika proponowanego do wyróżnienia;

2) opinię zakładowej organizacji partyjnej i związkowej.

§ 8. 1. Wręczenia odznaki, którą nadał Minister Komunikacji, dokonuje Minister Komunikacji lub w jego imieniu upoważniony kierownik wyższej komórki organizacyjnej Ministerstwa Komunikacji bądź kierownik jednostki organizacyjnej bezpośrednio podległej Ministrowi Komunikacji.

2. Odznakę nadaną przez dyrektora Departamentu Finansowo-Księgowego, Centralnego Zarządu Handlowo-Przewozowego bądź Centralnego Zarządu Służby Zdrowia wręcza osobiście dany dyrektor lub upoważniony kierownik jednostki organizacyjnej, w której zatrudniony jest odznaczony pracownik.

3. Wręczenia odznak nadanych przez dyrektorów jednostek organizacyjnych podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji dokonują osobiście dyrektorzy tych jednostek lub ich zastępcy.

4. Przy wręczeniu odznaki wręcza się jednocześnie dokument o jej nadaniu.

§ 9. 1. Wręczenie odznaki powinno mieć uroczysty charakter.

2. Odznaki wręcza się na akademiach organizowanych z okazji Dnia Kolejarza Polski Ludowej lub w dniach mających szczególne znaczenie dla kolejnictwa, np. uruchomienia nowych linii kolejowych, nowych zakładów, urządzeń technicznych itp.

3. Przy wręczeniu odznaki podkreśla się zasługi położone przez wyróżnionego pracownika.

§ 10. Odznakę nosi się pośrodku prawej górnej strony munduru służbowego.

§ 11. Pracownicy wyróżnieni odznaką i posiadający wymagane warunki na równi z innymi pracownikami korzystają z pierwszeństwa:

- 1) w przedstawianiu do orderów i odznaczeń państwowych;
- 2) w awansie;
- 3) w typowaniu na kursy zawodowe oraz inne formy szkolenia zawodowego;
- 4) w skierowaniu na wczasy pracownicze oraz korzystaniu z wszelkiego rodzaju świadczeń socjalnych.

§ 12. 1. Nadanie odznaki odnotowuje się w karcie ewidencyjnej wyróżnionego pracownika, a do jego akt osobowych dołącza się odpis dokumentu stwierdzającego nadanie odznaki.

2. Imienną listę pracowników wyróżnionych odznaką wywiesza się w zakładzie pracy, w którym są zatrudnieni, a nazwiska ich i imiona ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji.

3. Imienny rejestr pracowników wyróżnionych odznaką prowadzą jednostki organizacyjne, których kierownicy nadali odznakę. Do rejestru wpisuje się:

- 1) liczbę porządkową;
- 2) nazwisko i imię wyróżnionego;
- 3) stanowisko służbowe;
- 4) miejsce pracy;
- 5) datę przyznania odznaki;
- 6) uwagi.

Liczbę porządkową rejestru przy danym pracownikowi wpisuje się do dokumentu, którym nadano odznakę, jako numer rejestracyjny tego dokumentu.

§ 13. 1. Utrata odznaki i unieważnienie dokumentu o jej nadaniu następuje w razie prawomocnego skazania pracownika na dodatkową karę utraty obywatelskich praw honorowych oraz w razie dyscyplinarnego zwolnienia pracownika ze służby.

2. Kierownik jednostki, który nadał odznakę, może pozbawić odznaki i unieważnić dokument o jej nadaniu, jeżeli:

- 1) nadanie odznaki oparte było na fałszywych danych;
- 2) wyróżniony odznaką dopuścił się czynu, wskutek którego stał się niegodny odznaki.

3. Utratę lub pozbawienie odznaki odnotowuje się w imiennym rejestrze pracowników wyróżnionych (§ 12 ust. 3) i na odpisie dokumentu odznaki, znajdującym się w aktach osobowych pracownika, a ponadto omawia się na naradzie roboczej (zawodowej) oraz ogłasza w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji.

§ 14. 1. O zagubieniu, zniszczeniu lub kradzieży odznaki albo dokumentu o jej nadaniu pracownik obowiązany jest zawiadomić w terminie 7 dni swego bezpośredniego zwierzchnika, który z kolei występuje bezwzględnie do właściwej komórki kadrowej o odnotowanie zagubienia (zniszczenia lub kradzieży) w imiennym rejestrze pracowników wyróżnionych w rubryce „uwagi” przy nazwisku danego pracownika.

2. W razie zagubienia, zniszczenia lub kradzieży odznaki lub dokumentu odznaki może nastąpić wydanie nowej odznaki i duplikatu dokumentu. Za duplikat odznaki należy pobrać opłatę w wysokości jej ceny zakupu, duplikat dokumentu zaś wydaje się bezpłatnie.

3. Wydanie duplikatu odznaki odnotowuje się w imiennym rejestrze pracowników wyróżnionych w rubryce „uwagi”.

Załącznik nr 1 do regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”.

OPIS ODZNAKI „PRZODUJĄCY KOLEJARZ”, JEJ WZÓR RYSUNKOWY *) I WYMIARY

Odnakę „Przodujący Kolejarz” stanowi gwiazda pięcioramienna wpisana w koło o średnicy 36 mm, której ramiona o długości 7 mm są wklęsłe po bokach z górującym grzbietem w środku. Pomiedzy ramionami gwiazdy mieści się pięć promieni wypukłych z grzbietami pośrodku. Środkowy promień, najdłuższy, ma zakończenie tępe, pozostałe zaś promienie mają zakończenia ostre. Ramiona gwiazdy i promienie wiążą wieniec z liści laurowych, który zamyka koło o średnicy 17 mm. Koło składa się:

*) Wzór rysunkowy odznaki pominięto.

1) z otoku, w którym umieszczony jest napis „Przodujący Kolejarz” na tle wypełnionym białą emalią, i
2) ze środka z literami „PRL” na tle wypełnionym czerwoną przezroczystą emalią.

Pod kołem z napisem „Przodujący Kolejarz” umieszczone jest godło kolejnictwa, składające się z koła wagonowego w skrócie perspektywicznym i 2 skrzydełek. Godło kolejnictwa jest tłoczone oddzielnie i nalutowane na odznakę. Na odwrotnej stronie odznaki przylutowany jest gwint z nakrętką. Cała odznaka jest srebrzona, a grzbiety promieni są polerowane.

Załącznik nr 2 do regulaminu odznaki „Przodujący Kolejarz”.

WŁAŚCIWOŚĆ W ZAKRESIE NADAWANIA ODZNAKI

Lp.	Nazwa organu	Nadaje odznakę:
1	Minister Komunikacji	1) pracownikom zatrudnionym: a) w Ministerstwie Komunikacji, b) w jednostkach Polskich Kolei Państwowych pełniących funkcje zwierzchniego kierownictwa PKP, c) w Głównym Inspektoracie i okręgowych inspektoratach Kolejowego Dozoru Technicznego, d) w zarządzie przedsiębiorstwa państwowego pn. „Nasycalnie Kolejowe”; 2) dyrektorom okręgów kolei państwowych, ich zastępcom, głównym księgowym, naczelnikom i ich zastępcom zarządów, biur i równorzędnym w dyrekcjach okręgowych kolei państwowych; 3) dyrektorom (kierownikom) i ich zastępcom oraz głównym księgowym w jednostkach organizacyjnych resortu komunikacji nie wymienionych w pkt 1 i 2, bezpośrednio podległych Ministrowi Komunikacji, których pracownicy są objęci przepisami dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r., oraz w przedsiębiorstwach zgrupowanych w Zjednoczeniu Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego i w zakładach przedsiębiorstwa „Nasycalnie Kolejowe”; 4) pracownikom zatrudnionym na stanowiskach nie wymienionych w pkt 1—3, jeżeli szczególne względy uzasadniają wyróżnienie odznaką przez Ministra Komunikacji
2	Dyrektor Departamentu Finansowo-Księgowego, z zastrzeżeniem właściwości Ministra Komunikacji	pracownikom Biura Wypłaty Rent Kolejowych oraz Biura do Spraw Przejazdów Bezbiletowych
3	Dyrektor Centralnego Zarządu Handlowo-Przewozowego, z zastrzeżeniem właściwości Ministra Komunikacji	pracownikom Centralnego Biura Rezerwowania Miejsc
4	Dyrektor Centralnego Zarządu Służby Zdrowia, z zastrzeżeniem właściwości Ministra Komunikacji	pracownikom jednostek kolejowej służby zdrowia podległych bezpośrednio Ministrowi Komunikacji
5	Dyrektor Zjednoczenia Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego, z zastrzeżeniem właściwości Ministra Komunikacji	pracownikom Zjednoczenia Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego oraz pracownikom podległych przedsiębiorstw
6	Dyrektorzy okręgów kolei państwowych, z zastrzeżeniem właściwości Ministra Komunikacji	1) pracownikom zatrudnionym w centrali dyrekcji okręgowej kolei państwowych, 2) pracownikom jednostek organizacyjnych podległych dyrekcjom okręgowym kolei państwowych
7	Dyrektorzy: Centralnego Ośrodka Badań i Rozwoju Techniki Kolejnictwa, Centralnego Ośrodka Mechanizacji i Automatyzacji Obliczeń Statystycznych, Centralnego Biura Rozrachunków Zagranicznych PKP, Zarządu Państwowych Kolei Linowych oraz biur kontroli dochodów wydzielonych z dyrekcji okręgowych kolei państwowych, z zastrzeżeniem właściwości Ministra Komunikacji	pracownikom zatrudnionym w centralnym ośrodku (zarządzie, biurze) i w podległych jednostkach
8	Dyrektor przedsiębiorstwa państwowego pn. „Nasycalnie Kolejowe”, z zastrzeżeniem właściwości Ministra Komunikacji	pracownikom podległych zakładów

109

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 lipca 1964 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad wynagradzania lekarzy za udział w naradach lekarskich i za wykonanie sekcji zwłok.*(Monitor Polski z dnia 8 sierpnia 1964 r. Nr 51, poz. 248)*

Na podstawie § 7 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1958 r. Nr 74, poz. 376, z 1961 r. Nr 43, poz. 230 i z 1963 r. Nr 43, poz. 239) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie zasad wynagradzania lekarzy za udział w naradach lekarskich i za wykonanie sekcji zwłok (Monitor Polski Nr 96, poz. 526) wprowadza się następującą zmianę:

§ 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Za wykonanie w zakładzie społecznym

służby zdrowia sekcji zwłok, łącznie ze sporządzeniem protokołu i pobraniem wycinków do badania histopatologicznego, wypłaca się wynagrodzenie:

1) lekarzowi, który nie jest zatrudniony w danym zakładzie — 220 zł,

2) lekarzowi zatrudnionemu w danym zakładzie w innej komórce organizacyjnej niż pracownia anatomopatologiczna i wykonującemu tę czynności w godzinach nie objętych umową o pracę — 110 zł”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1964 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
J. Sztachelski

110

WYJAŚNIENIE NR 3**KOMITETU PRACY I PŁAC I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 1 czerwca 1964 r.

w sprawie wyrażania przez radę zakładową zgody na rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.*(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 15 sierpnia 1964 r. Nr 3, poz. 4)*

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) wyjaśnia się, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz. U. Nr 2, poz. 11 z późniejszymi zmianami) rozwiązanie przez zakład pracy umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych (art. 2 ust. 1 pkt 2 dekretu) może nastąpić tylko po uprzednim uzyskaniu zgody rady zakładowej (oddziałowej) lub delegata związkowego. Rada zakładowa (oddziałowa) wypowiada się w przedmiocie zgody w formie uchwały uwidocznionej w protokole i obowiązana jest doręczyć kierownikowi zakładu swoją wypowiedź w tym przedmiocie w ciągu 7 dni od przedstawienia przyczyn uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia (art. 8 ust. 2 i 3 dekretu).

W związku z wątpliwościami powstającymi przy stosowaniu wymienionych przepisów co do tego, czy uchwały w sprawie wyrażania zgody na rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia mogą być podejmowane wyłącznie w drodze uchwał rady zakładowej w pełnym składzie, czy też również w drodze uchwał prezydium rady zakładowej, wyjaśnia się, iż należy przestrzegać stanowiska Centralnej Rady Związków Zawodowych, zgodnie z którym do wyrażania zgody na rozwiązanie umowy o pracę uprawniona jest zarówno rada zakładowa w pełnym składzie, jak i jej prezydium.

Stanowisko Centralnej Rady Związków Zawodowych jest oparte na przepisie § 58 Statutu Zrzeszenia Związków Zawodowych w Polsce (Biuletyn CRZZ z 1963 r. Nr 11, poz. 90), w myśl którego rada zakładowa stanowi zarząd zakładowej organizacji związkowej, zaś w okresach między plenarnymi posiedzeniami rady zakładowej działalnością zakładowej organizacji związkowej kieruje prezydium rady zakładowej.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*
Przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych: *w z. J. Kulesza*

111

**WYJAŚNIENIE NR 4
KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 6 sierpnia 1964 r.

w sprawie zachowania ciągłości pracy w razie przerw w pracy spowodowanych inwalidztwem.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 września 1964 r. Nr 4, poz. 6)

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 16 ust. 1 dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz. U. Nr 2, poz. 11 z późniejszymi zmianami) pracownik, który przechodzi do innego zakładu pracy w ciągu trzech miesięcy od ustania poprzedniego zatrudnienia, zachowuje ciągłość pracy wymaganą prawem dla nabycia lub zachowania uprawnień do urlopu i do świadczeń z ubezpieczenia rodzinnego, chyba że rozwiązanie umowy o pracę w poprzednim zatrudnieniu nastąpiło z winy pracownika lub wskutek wypowiedzenia dokonanego przez pracownika.

W myśl art. 16 ust. 4 powołanego wyżej dekretu wymieniony okres trzech miesięcy liczy się w razie rozwiązania umowy o pracę z powodu choroby pracownika od dnia ustania jego niezdolności do pracy.

W związku z występującymi w praktyce wątpliwościami, czy w rozumieniu powołanego wyżej przepisu art. 16 ust. 4 należy na równi z cho-

robą traktować także inwalidztwo i jaki jest zakres uprawnień pracownika w związku z zachowaniem ciągłości pracy w omawianym przypadku, wyjaśnia się, co następuje:

1) Inwalidztwo I i II grupy należy traktować na równi z chorobą w rozumieniu przepisu art. 16 ust. 4 powołanego na wstępie dekretu, ponieważ w tym przypadku pracownik jest całkowicie niezdolny do pracy.

2) Inwalidztwo III grupy nie może być uznane za chorobę w rozumieniu art. 16 ust. 4 dekretu, gdyż w tym przypadku pracownik zachowuje częściową zdolność do pracy.

3) Pracownik, który podjął pracę w ciągu trzech miesięcy od ustania inwalidztwa I lub II grupy zachowuje ciągłość pracy w rozumieniu art. 16 ust. 1 wymienionego dekretu z tym jednak, że okresu nieczynności w pracy spowodowanego inwalidztwem nie wlicza się do okresu pracy, od którego zależy prawo do urlopu wypoczynkowego.

W takiej sytuacji pracownik nabywa prawo do urlopu z dniem 1 stycznia roku następującego po roku, w którym podjął pracę, natomiast prawo do świadczeń z ubezpieczenia rodzinnego przysługuje mu bez okresu wyczekiwania.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
w z. A. Firganek

112

**WYJAŚNIENIE NR 5
KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 10 sierpnia 1964 r.

w sprawie liczby niedziel, przypadających w czasie miesięcznego urlopu wypoczynkowego.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 września 1964 r. Nr 4, poz. 7)

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

W związku z występującymi wątpliwościami co do liczby niedziel, jaka powinna być wliczana do urlopu miesięcznego, ustala się, co następuje:

1) Urlop miesięczny — zgodnie z obowiązującymi przepisami — wynosi 30 dni kalendarzowych. Ponieważ normalnie na kolejnych 30 dni przypadają 4 niedziele, terminy urlopu powinny być określone w taki sposób, aby obejmowały 4 niedziele.

2) Zasada, o której mowa w pkt 1, powinna być stosowana zarówno w przypadkach udziela-

nia urlopu miesięcznego nieprzerwanego, jak w przypadkach udzielania urlopu miesięcznego w częściach.

3) W razie wliczenia do urlopu miesięcznego, udzielonego w częściach, mniej niż 4 niedziel, zakład pracy nie jest uprawniony do późniejszego potrącania pracownikowi wynagrodzenia odpowiadającego liczbie niedziel, które powinny być objęte urlopem a nie zostały do tego urlopu wliczone bądź potrącenia odpowiedniej liczby dni z urlopu należnego w następnym roku kalendarzowym.

4) Do urlopu miesięcznego wlicza się taką liczbę dni świątecznych, jaka faktycznie przypada w okresie udzielonego urlopu.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
w z. A. Firganek

113

**ZARZĄDZENIE NR 16
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 9 lipca 1964 r.

Wytyczne w sprawie opracowania programów szkolenia dla praktykantów odbywających praktyki na stanowiskach pracowniczych w wydziałach zatrudnienia prezydiów rad narodowych.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 15 sierpnia 1964 r. Nr 3, poz. 5)

Na podstawie § 7 zarządzenia Nr 129 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1963 r. w sprawie odbywania praktyki na stanowiskach pracowniczych w prezydiach rad narodowych (Monitor Polski Nr 93, poz. 435) ustala się, co następuje:

§ 1. Wytyczne dotyczą opracowania programów szkolenia dla praktykantów odbywających praktyki na stanowiskach pracowniczych w wydziałach zatrudnienia prezydiów: wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), miejskich rad narodowych stanowiących siedzibę województwa oraz miejskich rad narodowych stanowiących powiaty — zwanych w dalszym ciągu „wydziałami zatrudnienia”.

§ 2. Praktykant odbywa praktykę w wydziale zatrudnienia na podstawie programu szkolenia.

§ 3. Program szkolenia powinien być tak opracowany aby zapewniał praktykantowi:

— nabycie odpowiednich wiadomości teoretycznych i umiejętności praktycznych niezbędnych przy wykonywaniu czynności związanych z zakresem działania wydziału zatrudnienia,
— wdrożenie do systematycznego i dokładnego wykonywania powierzonych prac.

§ 4. W okresie odbywania praktyki, praktykant powinien poznać:

- 1) strukturę organizacyjną wydziału zatrudnienia,
- 2) organizację pracy w poszczególnych komórkach organizacyjnych wydziału zatrudnienia,
- 3) formy współpracy z jednostkami organiza-

cyjnymi prezydium, których zakres działania jest ściśle związany z zakresem działania wydziału zatrudnienia, jak również formy współpracy z organizacjami społecznymi i politycznymi.

§ 5. 1. W celu umożliwienia praktykantowi zdobycia odpowiednich wiadomości teoretycznych, o których mowa w § 3, program szkolenia powinien zawierać wykaz ważniejszych przepisów prawnych, z którymi praktykant powinien zapoznać się w okresie odbywanej praktyki.

Wykaz tych przepisów stanowi załącznik do zarządzenia.

Ponadto Wydział Zatrudnienia powinien umożliwić praktykantowi korzystanie z wydawnictw fachowych związanych z zakresem działania organów zatrudnienia.

2. Dla nabycia umiejętności praktycznych, praktykant powinien w początkowym okresie odbywanej praktyki wykonywać podstawowe czynności wchodzące w zakres prac komórek pośrednictwa pracy i werbunku, zatrudnienia młodzieży i funduszu interwencyjnego oraz analiz ekonomicznych.

§ 6. Dla właściwego poznania całokształtu zagadnień związanych z organizacją i zakresem działania wydziałów zatrudnienia, program szkolenia powinien przewidywać udział praktykanta w przeprowadzaniu kontroli oraz instruktazu w wydziałach zatrudnienia stopnia niższego, pod kierunkiem pracownika o odpowiednich kwalifikacjach oraz dużym doświadczeniu zawodowym.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Załącznik do zarządzenia nr 16
Przewodniczącego Komitetu Pracy
i Płac z dnia 9 lipca 1964 r., poz. 5.

WYKAZ WAŻNIEJSZYCH PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH ZAKRESU DZIAŁANIA WYDZIAŁÓW ZATRUDNIENIA

I. Przepisy organizacyjne

1) ustawa z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119),

2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133),

3) zarządzenie nr 46 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 23 grudnia 1961 r. Wytyczne w sprawie zakresu działania i organizacji wewnętrznej wydziałów zatrudnienia w prezydiach rad narodowych (Dz. Urz. KPiP z 1962 r. Nr 2, poz. 6).

II. Pośrednictwo pracy

1) dekret z dnia 2 sierpnia 1945 r. o urzędach zatrudnienia (Dz. U. Nr 30, poz. 182),

2) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 września 1945 r. o pośrednictwie pracy i po-

średnictwie przy zawieraniu umów o naukę zawodu (Dz. U. Nr 41, poz. 231),

3) zarządzenie nr 23 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie pośrednictwa pracy (Dz. Urz. KPiP Nr 4, poz. 13).

III. Werbunek siły roboczej

1) uchwała nr 284 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1959 r. w sprawie werbunku robotników (Monitor Polski Nr 63, poz. 323),

2) zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11 września 1959 r. w sprawie werbunku robotników (Monitor Polski Nr 80, poz. 419),

3) zarządzenie nr 45/54 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 czerwca 1954 r. w sprawie ewidencji i wydawania zleceń na kredytowane przejazdy kolejowe,

4) uchwała nr 201 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. w sprawie organizowania i pracy Ochotniczych Hufców Pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej (Monitor Polski Nr 56, poz. 322),

5) zarządzenie nr 75/18 Ministra Pracy i Opieki Spo-

lecznej z dnia 28 października 1958 r. w sprawie Ochotniczych Hufców Pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej (Dz. Urz. MPiOS Nr 8, poz. 51).

IV. Clearing pracy

zarządzenie nr 18 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 marca 1954 r. w sprawie komunikatów informacyjnych dotyczących wolnych miejsc pracy na wyjazd.

V. Hotele robotnicze

rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 września 1960 r. w sprawie warunków zajmowania i opróżniania lokali w hotelach robotniczych (Dz. U. Nr 45, poz. 274).

VI. Wykorzystanie środków interwencyjnych

1) uchwała nr 541 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1961 r. w sprawie zasad gospodarowania środkami na akcję interwencyjną,

2) instrukcja nr 8 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac oraz Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 18 lutego 1962 r. w sprawie zasad organizacji robót komunalnych prowadzonych ze środków na akcję interwencyjną i zatrudniania przy nich osób poszukujących pracy (Dz. Urz. KP i P Nr 2, poz. 7),

3) instrukcja nr 28 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 23 lipca 1962 r. sprawie zasad wykorzystania środków na akcję interwencyjną w zakresie przysposobienia zawodowego osób poszukujących pracy (Dz. Urz. KP i P Nr 5, poz. 15).

VII. Zapomogi dla osób czasowo pozostających bez pracy

1) instrukcja nr 20/6 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1957 r. w sprawie zasad i trybu postępowania przy przyznawaniu zapomóg dla osób czasowo pozostających bez pracy (Dz. Urz. MPiOS Nr 6, poz. 41),

2) zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 lipca 1962 r. zmieniające instrukcję nr 20/6 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1957 r. w sprawie zasad i trybu postępowania przy przyznawaniu zapomóg dla osób czasowo pozostających bez pracy (Dz. Urz. MZiOp. Społ. Nr 16, poz. 92).

VIII. Zatrudnienie kobiet

1) wytyczne Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 kwietnia 1961 r. w sprawie zwiększenia stanu zatrudnienia kobiet (Dz. Urz. KP i P Nr 1, poz. 3),

2) zarządzenie nr 48 Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 23 września 1960 r. w sprawie zatrudniania i wynagradzania chałupników (Biul. KDW Nr 11, poz. 45).

IX. Zatrudnianie młodocianych i absolwentów

1) ustawa z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160),

2) uchwała nr 364 Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie zatrudniania młodocianych przez zakłady pracy w celu nauki zawodu, przyuczania do określonej pracy i odbycia wstępnego stażu pracy (Monitor Polski Nr 78, poz. 453),

3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 września

1958 r. w sprawie wykazu prac wzbronionych młodocianym (Dz. U. Nr 64, poz. 312),

4) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 25 lipca 1959 r. w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy niektórych rodzajach prac wzbronionych (Dz. U. Nr 44, poz. 275, z 1960 r. Nr 19, poz. 118 i z 1964 r. Nr 29, poz. 189),

5) zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 4 listopada 1960 r. w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych, którzy nie ukończyli 7 klas szkoły podstawowej (Monitor Polski Nr 84, poz. 382),

6) zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 22 października 1960 r. w sprawie przyznawania zasiłków młodocianym zatrudnionym w zakładach pracy w celu nauki zawodu lub przyuczenia do określonej pracy (Monitor Polski Nr 87, poz. 370),

7) zarządzenie nr 42 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 grudnia 1961 r. w sprawie prowadzenia informacji zawodowej przez wydziały zatrudnienia prezydiów rad narodowych (Dz. Urz. KP i P z 1962 r. Nr 1, poz. 4),

8) uchwała nr 28 Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1964 r. w sprawie zasad gospodarowania funduszem płac uczniów (Monitor Polski Nr 13, poz. 58),

9) uchwała nr 112 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1957 r. w sprawie zasad zatrudniania absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Monitor Polski Nr 27, poz. 183),

10) uchwała nr 195 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr 47, poz. 272),

11) uchwała nr 196 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących (Monitor Polski Nr 47, poz. 273),

12) ustawa z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160),

13) ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48).

X. Rozmieszczanie rezerw siły roboczej

1) uchwała nr 438 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1959 r. w sprawie zadań Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach w zakresie inspekcji zatrudnienia w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 96, poz. 509),

2) uchwała nr 41 Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 1963 r. w sprawie zadań niektórych prezydiów rad narodowych w zakresie inspekcji zatrudnienia w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 7, poz. 34),

3) uchwała nr 354 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1962 r. w sprawie lokalizacji ogólnej inwestycji (Monitor Polski Nr 82, poz. 385),

4) zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 21 listopada 1962 r. w sprawie lokalizacji ogólnej inwestycji budowlanych (Monitor Polski Nr 82, poz. 387),

5) zarządzenie nr 1 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 17 stycznia 1961 r. w sprawie sprawozdawczości z zakresu pośrednictwa pracy.

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 5 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88, konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa: ul. Srebrna 12, konto PKO Nr 114-6-700041 VII O/M Warszawa.